

VI. ЯВЛЕНИЕ.

Стефанъ самъ.

Боже! тоя свѣтъ, въ кой-то съмь ся родилъ былъ посаденъ само съ търние, и прилича на Лабиринтъ. — Да оставѣ Маріѣ? — Да оставѣ старѣ-тѣ си майкѣ! — не! (ходи на горѣ на долѣ отчаянъ) нема ли друго нѣкое сръдство! — Мигаръ немогѣ азъ да земѣ четкѣ-тѣ и да търгна да чистѣ обуча-та на хора-та? о! на радо сърдце щѣ го направѣ само да быхъ можелъ да искарвамъ насущныя хлѣбъ за домашны-тѣ си. — ахъ! незнаѣ, що да направѣ! — Да ли да идѣ да тражѣ нѣкой комарджіа — да ли да идѣ да му помагамъ да крадне? — Да ли ще ѣ голѣмъ грѣхъ — ако откраднѣ въ живота си само веднѣжъ, та да зачувамъ отъ смъртенъ гладъ сичко, що обычамъ и що ми ѣ мило на свѣта? — — уфъ!! Стефане! засрами ся! помисли на благороднѣ-тѣ си съпругѣ! помисли на нейны-тѣ уранены пѣрсти! недѣй ѣ задава на сърдце-то поне други раны. — Дебелый-тѣ оня човѣкъ отистина има право: — по-добрѣ ѣ да ся раздѣлѣ и отъ женѣ и отъ дѣте, не-жели да умножавамъ тѣхны-тѣ бѣды и теглила — Мигаръ като немогѣ азъ да живѣѣ безъ тѣхъ, та и тѣ небыхъ могли да живѣѣтъ безъ мене? не! тѣ ще си живѣѣтъ най-добрѣ. — азъ отивамъ; азъ щѣ идѣ въ Индіѣ — хей! луда главо хей! Еми тѣ то-гава ще ли иматъ хлѣбъ да ядѣтъ като отидешъ ты? — о! да быхъ можелъ нѣкакси да направѣ за да си добивать хранѣ-тѣ съ ѣдно почтенно сръдство, то сега — сега веднѣга быхъ отишелъ. Наистина че тѣ тогава быхъ плакали по мене, но като ще си иматъ хлѣбеца, тѣ быхъ го мокрили съ слѣзы-тѣ си